

ODZYSKAJ STER ŻYCIA

NAWIGUJ ZE ŚW. JAKUBEM

4-25 marca 2018
REKOLEKCJE
W ŻYCIU CODZIENNYM

rekolekcj Krakow.jezuici.pl

Biuletyn 1

5 - 11 marca

Adoracja w niedziele o 19.10

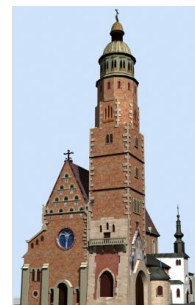
Eucharystia w niedziele o 19.30

Bazylika Najświętszego Serca Pana Jezusa
ul. Kopernika 26, Kraków

Konferencja w środy o 19.00,

kaplica, Duszpasterstwo Akademickie WAJ

Dzielenie w grupce w wybranym terminie

— Jezuici & WŻCh

Metoda medytacji (czas trwania ok. 45 minut)

przygotowanie

- przeczytaj wprowadzenie, a potem wskazany fragment Pisma Świętego – skup się na nim
- co cię szczególnie porusza?
- nie troszcz się o przerobienie wszystkiego

rozważanie, medytacja

- powierz się Duchowi Świętemu, by Cię prowadził
- wyobraź sobie medytowane wydarzenie, patrz i słuchaj uważnie
- zatrzymuj się nad swoimi uczuciami i przeżyciami, proś Ducha Świętego o rozeznanie
- jeśli coś cię bardziej zaangażowało, podejmij w rozmowie

rozmowa końcowa

- zwracaj się do Boga, On cię słucha

refleksja po modlitwie

- jeśli modlitwa była dobra, kontynuuj w taki sposób, jeśli nie zmień coś w słabym punkcie

medytacja powtórkowa

(zalecana następnego dnia po każdej medytacji)

- podejmij najważniejsze przemedytowane treści, by je pogłębić

1. CODZIENNE ZMAGANIA. POKUSY. (Jk 1,2-15)

Obraz: Zobacz siebie trzymającego ster w łodzi, na środku morza. Wiatr się wzmaga i morze jest wzburzone. Sytuacja jest trudna. Nie jest łatwo utrzymać ster. Wymaga to wytrwałego zmagania z przeciwnościami.

Prośba o owoc: Proś o łaskę w rozpoznaniu aktualnych przeciwności oraz o Bożą pomoc w zmaganiu z pokusami.

1. Próba wiary. Na początku rekolekcji spójrz na różne swoje trudne doświadczenia i codzienne przeciwności. Nikt ich nie lubi, ale też nikt nie jest ich pozbawiony. Jak sobie z nimi radzisz?

Św. Jakub wzywa, aby trudne doświadczenia przyjmować z wielką radością. Czy to jest możliwe? Bóg pragnie przez nie wydoskonalić Cię w wierze. To może dokonać się tylko w konkretnych sytuacjach. Proces, w którym wiara zostaje wypróbowana, sprawia, że stajemy się wytrwali i mężni w znoszeniu przeciwności. Próby i doświadczenia przyjmowane z radością wiodą bowiem do doskonałości i większej dojrzałości chrześcijańskiej. Wyrabiają w nas cierpliwą wytrwałość. Świadomość tego dokonującego się w nas Bożego dzieła winna więc rodzić radość.

Jak przeżywasz trudności, które Cię spotykają? Co robisz, gdy brakuje Ci wytrwałości? Czy ufasz, że skoro Bóg dopuszcza je na Ciebie, to zawsze dla Twojego duchowego dobra?

2. Trudności w modlitwie. O różne rzeczy prosimy Boga. W trudnościach szczególnie winniśmy z wiarą prosić Boga o mądrość, abyśmy potrafili zrozumieć doświadczenia, przez które musimy przejść. Mądrość biblijna to znajomość postępowania zgodnie z wolą Bożą. Nie chodzi tu o zwykłą prośbę, lecz o modlitwę pełną wiary, że Bóg na nią odpowie. Zwłaszcza jest to ważne w sytuacjach, które po ludzku wydają się niemożliwe do przejścia, niemożliwe do rozwiązania. Bóg chętnie udziela swej zbawczej mądrości, ale potrzebuje naszej mocnej wiary, „bez powątpiewania”. On pozwalając na doświadczenie próby, wskaże równocześnie sposób, jak z niej wyjść, abyśmy mogli ją udźwignąć.

Czy Bóg może wysłuchać modlitwy bez wiary? Czy w trudnościach potrafisz stanąć przed Bogiem w całkowitym zaufaniu i oddać Mu swoją sytuację? Czy wierzysz, że Bóg z miłością Cię w tym poprowadzi?

3. Wytrwałość w pokusach. „Szczęśliwy człowiek, który mimo pokusy wytrwa w dobrym”. Jest szczęśliwy, ponieważ otrzyma wieniec życia, obiecany tym, co Boga miłują.

To nie Bóg kusi. Po grzechu pierworodnym w każdym z nas jest pewna skłonność do złego, nieuporządkowane pragnienia, wady. Szatan na wszelkie możliwe sposoby próbuje odwieść nas od miłości Boga. Samo doświadczanie pokus nie jest jeszcze grzechem. Gdy się im jednak nie przeciwstawiamy, nie walczymy, mogą prowadzić do grzechu.

Jakich pokus najczęściej doświadczasz? Jak próbujesz się im opierać? Czy prosisz o Bożą pomoc?

Rozmowa końcowa: Powierz Jezusowi z wiarą swoje życie, słabości, brak sił i wytrwałości, a może brak ufności. Rozmawiaj o tym, co podczas modlitwy najbardziej Cię poruszało.

2. OBRAZ BOGA (Jk 1,16-18; 3,13-18)

Obraz: Przywołaj na pamięć miejsca i sytuacje, które przypominają Ci o czymś, co otrzymałeś od Boga, od kogoś bliskiego. Zwróć uwagę na okoliczności, gdzie czułeś się obdarowany.

Prośba o owoc: Proś o otwartość i odwagę w rozpoznawaniu działania Bożego Ducha w codzienności.

1. Obraz Boga. Św. Jakub ostrzega swoich odbiorców: „nie dajcie się zwodzić”. Nieraz dajemy się zwodzić zwykłym reklamom, fałszywym obietnicom szczęśliwego życia. Potrafimy także zwodzić samych siebie, nie chcąc stanąć w prawdzie przed Bogiem. Od grzechu pierworodnego jesteśmy kuszeni, aby podejrzewać Boga o złe intencje wobec nas. Szatan przedstawia Boga jako tego, który czegoś nas pozbawia, a siebie jako tego, który obiecuje nam życie równe Bogu. Niestety nieraz temu ulegamy. Postrzegamy Boga jako sędziego, policjanta, tyrana, obserwatora, dobrą wróżkę, czy też mało zainteresowanego naszym życiem dalekiego krewnego. Nasze doświadczenie słabości, zranień, cierpienia przysłania nam to, jaki Bóg jest naprawdę. Bóg jest niezmienny i z miłości do nas chce nas obdarzać wszelkim możliwym dobrem. Każde dobro, jakie w życiu mamy, jakiego w życiu doświadczamy, pochodzi od Boga.

Od Niego otrzymaliśmy nadprzyrodzony dar wiary. Wiara pozwala nam widzieć więcej niż to, co słabe, trudne, zagubione. To właśnie zmysł wiary podpowiada nam, że jedyny głos, którego winniśmy słuchać, to głos Boga.

Jak w swoim codziennym życiu poszukujesz prawdziwego Boga? Czy chciałbyś coś zmienić w tych poszukiwaniach? Jakie znaki dobroci Boga zauważasz w swojej historii życia?

2. Wezwanie do nawrócenia. Natura człowieka ulega słabościom, pokusom, daje się zwodzić szatanowi. Postępowanie niezgodne z Bożą mądrością rodzi zazdrość i wiele niepokoju. To, co oddala nas od Boga, to pożądlivość serca, która rodzi pokusę. Pokusa zaś prowadzi do grzechu. Pokusa może być doświadczeniem próby wierności Bogu. Uleganie pokusie zakłóca naszą relację z Bogiem.

Zobacz, co przeszkadza Ci we właściwej, nakierowanej na Boga nawigacji. Zostałeś zaproszony przez Boga na te rekolekcje, aby poprawić kurs swego życia. Właściwy kurs to kierunek na Boga. Kto trzyma ster Twojego życia? Czy jest coś, co Ci utrudnia, przeszkadza w patrzeniu we właściwym kierunku?

3. Postępowanie według mądrości Bożej. Św. Jakub w swoim liście zachęca do doskonalenia swojego życia chrześcijańskiego i kierowania się Bożą mądrością. Boża mądrość jest łagodna, rozsądna. To mądrość dana z góry. A mądrość z góry jest "pełna miłosierdzia i dobrych owoców". Poznajemy ją właśnie po owocach. Owocami dla chrześcijanina są cnoty, owoce Ducha Bożego. Jak podpowiada nam św. Paweł „Owoce zaś ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie”. (Ga 5, 22-23a). Św. Jakub dodaje, że kierując się Bożą mądrością jesteśmy skłonni do zgody, uległości i miłosierdzia. Jesteśmy wolni od tego, co pomyślą o nas ludzie. Wolni od obłudy. Owoce Ducha Bożego powodują, że rozsiewamy pokój wokół siebie, w relacjach z innymi. Tak rozpoznajemy działanie Boga w nas, po owocach. Zazdrość, chorobliwa ambicja i tym podobne przeżycia nie pochodzą od Boga i do Niego nie prowadzą.

Jakie owoce zauważasz w swoim życiu? Jakie Twoje działania motywowane są wiarą? Co Ci pomaga kierować się Bożą mądrością, a co przeszkadza?

Rozmowa końcowa: Porozmawiaj z Bogiem, któremu zależy na Twoim życiu, o tym, jak każdego dnia obierać właściwy kierunek. Jak świadomie stawać za sterem i kierować się Bożą mądrością.

3. PRAWDZIWA POBOŻNOŚĆ (Jk 1,19-27)

Obraz: Stań przed Chrystusem. Pozostań przed Nim w ciszy, dostrzegając w Nim źródło wszelkiego prawa, prawdy i miłości.

Prośba o owoc: Proś o dar wsłuchania się w Słowo Boga i podążania za nim w działaniu.

1. Słuchaj. Św. Jakub zachęca nas mocno do słuchania. Otwartość na słowo od Boga i ludzi stawia wyżej nad mówieniem. Zwłaszcza jeśli chodzi o mowę niepowściągliwą, pochopną, emocjonalną, a przez to nieraz gniewną i raniącą. Ten gniew prowadzi do grzechu, niesprawiedliwości. Zachęca nas, aby zrzucić gniew jak szatę nieczystą i otworzyć się na słowo, które przynosi pokój.

Jaka jest relacja między słuchaniem a mówieniem w moim życiu, przede wszystkim w moim stawaniu przed Bogiem? Czy daję sobie szansę na usłyszenie tego, co Bóg chce mi przekazać? Czy nie zagaduję Go bardziej swoimi pragnieniami, sprawami, prośbami? Jak to wygląda w odniesieniu do drugiego człowieka (moje słuchanie i mówienie względem bliskich, kolegów, współpracowników, przypadkowo spotkanych ludzi)? W jakich okolicznościach w tych relacjach zaczyna kierować mną gniew?

2. Słowo. Usłyszane słowo jest zaproszeniem do odpowiedzi. Najlepszą odpowiedzią jest działanie, które z tego słowa wynika. Św. Jakub mówi o słuchaniu i o przysłuchiwaniu się. Słuchanie jest spojrzeniem w głąb i pójściem „za słowem”. Zaś przysłuchiwanie się porównuje on do oglądania siebie w lustrze, które jest powierzchowne. Nie przynosi ono żadnych skutków i szybko przemija.

Jak we mnie działa słowo? Czy się nim karmię, czy pociąga mnie ku działaniu? Czy w ostatnim czasie jakiś fragment ewangelii, psalmu lub inne słowo dotarło do mnie szczególnie? Jak ono wpłynęło na moje myślenie, postępowanie, relacje?

3. Prawdziwa pobożność. Św. Jakub używa słów „pobożność” i „religijność”, które nie zawsze kojarzą się nam z głęboką wiarą. Kiedyś były postrzegane jako wyraz kultu religijnego, polegającego głównie na zewnętrznych aktach czci, bez wpływu na życie moralne. Jednak autor tego listu przeciwstawia takiej pobożności prawdziwą religijność, która wyraża się w kierowaniu się nauką moralną, wynikającą z przyjęcia wiary. Pobożność taka ma być czysta i nieskalana, co wskazuje na troskę o sferę ciała i ducha.

Tu również mamy zachętę do działania, które jest następstwem życia wiarą w Chrystusa. Przykład troski o wdowy i sieroty jest pokazaniem, że winniśmy zwracać się przede wszystkim tam, gdzie są bezbronni i słabi, potrzebujący naszego wsparcia.

Czy wśród najbliższych, sąsiadów, osób, z którymi się stykam się, są osoby potrzebujące wsparcia, jakiejś pomocy czy zwyczajnie poświęcenia czasu i uwagi? Czy moja pobożność nie ogranicza się do jedynie praktyk religijnych? Czy jest we mnie pragnienie działania? Czy dostrzegam osoby, miejsca, do których Bóg chce mnie posłać?

Rozmowa końcowa: Porozmawiam z Jezusem o moich uczuciach, poruszeniach i pragnieniach, które pojawiły się czasie tej modlitwy.